

periode 1963 - 1983

Na de herbouw van „Tivoli” in 1961 was er in het café-restaurant een zaaltje beschikbaar, om te trachten van daaruit het sociëteitsgebeuren weer nieuw leven in te blazen. In vergelijking met het vroegere „Tivoli” zeker niet veel, maar gezien de omstandigheden het enige dat te realiseren was. Diverse sociëteitsbesturen hebben getracht, o.a. door het organiseren van jaarlijkse feesten, het sociëteitsleven te stimuleren. Helaas bleek, dat deze pogingen beslist niet het gewenste effect hadden. Een van de redenen was het feit, dat het zaaltje al spoedig een bron van twist werd tussen het bestuur van „Tivoli” enerzijds en de pachter van het café-restaurant anderzijds. De pachter die een nieuw bedrijf op moest bouwen, gebruikte het sociëteitszaaltje, waar overdag toch niemand aanwezig was, voor vergaderingen. Het behoeft geen betoog, dat in minder dan geen tijd het zaaltje ook werd gebruikt op die avonden, dat van sociëteitsverkeer geen sprake was. Het zaaltje moest daardoor twee functies vervullen, enerzijds aanvullende bedrijfsruimte voor de pachter en anderzijds moest het dienen om het totaal ontwrichte sociëteitsverkeer weer op gang te brengen. Het is natuurlijk logisch, dat onder deze omstandigheden het zaaltje nooit het karakter kon krijgen van een, zij het uiterst bescheiden, sociëteit. Het enige waaraan men misschien kon zien dat het hier niet alleen een verlengstuk van het café-restaurant betrof, was een foto aan de wand van het oude „Tivoli”-gebouw. Het moet voor die bestuursleden, die zich zo ontstellend veel moeite en tijd getroost hadden om althans iets van „Tivoli” te redden, een grote ontgoocheling zijn geweest te moeten constateren dat hun doel niet werd bereikt. Er bestond echter nog één mogelijkheid „Tivoli” als sociëteit te behouden, nl. het bouwen van een eigen sociëteit, en wel tegen het kegelhuis. Hoewel er officieel nog nooit over was vergaderd, bleek wel, dat er van de zijde van de aandeelhouders, die immers toestemming zouden moeten geven, geen animo in die richting bestond. Sterker, een aandeelhouder-bestuurslid stelde, „dat het maar eens uit moest zijn met geldverslindende projecten, aangezien het met het sociëteitsleven toch definitief gebeurd was.” Dit was zeker een te begrijpen reactie op de eerste voorzichtige opmerkingen in die richting. Het was met de financiën van „Tivoli” dan ook uitermate droevig gesteld. De herbouw stelde op een gezonde financiële basis en de moeilijkheden zouden zeker overwonnen worden, maar . . . met de kaspositie was het kortweg rampzalig gesteld. Het was zelfs zo erg, dat de toenmalige penningmeester privé bij moest passen om bepaalde dringende betalingen te doen. Er kwam echter verbetering in de situatie, toen er nieuwe aandelen werden uitgegeven. Het aandelenkapitaal werd van f 19.600,- gebracht op f 60.000,-. Deze nieuwe aandelen werden zonder noemenswaardige moeilijkheden bij de aandeelhouders geplaatst, wat tot gevolg had, dat er ruim f 40.000,- in de kas vloede, daarvan werd f 10.000,- aangewend om de eerste uitbreiding van het kegelhuis te financieren. Naast de begrijpelijke aversie van vele aandeelhouders tegen een nieuw „geldverslindend pro-

*Jan ter Heide, Roelof Vosters,
Rolf Klunder en Anneke Klunder*

ject", was er nog een struikelblok, zeker nog groter dan de tegenzin van de aandeelhouders. Een eventueel nieuw te bouwen sociëteit had natuurlijk alleen bestaansrecht indien ook het kegelhuis vanuit de sociëteit consumptief bediend zou worden. Bij de reeds gemaakte berekeningen werd uitgegaan van een jaaromzet van spijzen en dranken tijdens de kegelavonden van ongeveer f 25.000,-. Deze leverantie was echter contractueel in handen van de pachter van het café-restaurant. Hoewel de pachter vaak klaagde over de grote afstand — vooral 's winters — tussen de kegelbanen en het café-restaurant en de weinig gecoördineerde wijze van bestellen door de kegelvaarders, van afstoten van dit gedeelte kon alleen al om financiële redenen geen sprake zijn.

Jarenlang bleef het nieuwbouw-plan dus noodgedwongen in de ijskast, hoewel al wel vrij precies bekend was, hoe het gebouwtje zou moeten worden.

In 1966 staakte het sociëteitsbestuur zijn pogingen een nieuw sociëteitsleven op te bouwen. Er was inderdaad wegens gebrek aan belangstelling geen aardigheid aan. In goed overleg met het bestuur van de N.V. Exploitatie Maatschappij „Tivoli" werden de werkzaamheden opgeschort, om pas na de bouw van de nieuwe sociëteit te worden hervat.

Herhaalde pogingen de pachter te overreden afstand te doen van de leveranties aan de kegelbaan leden schipbreuk. Tot het toeval ons te hulp kwam. De nieuwe pachter van het café-restaurant gaf na enige tijd te kennen, dat hij gaarne verlost wilde worden van de leverantie van spijzen en dranken aan de kegelbaan. In zeer korte tijd kwam er een redelijk plan op tafel, volgens onze berekeningen financieel haalbaar. Dat dit niet aan dovemansoren gezegd was laat zich denken.

Op de jaarvergadering in mei 1969 kreeg het bestuur van de aandeelhouders toestemming een nieuwe sociëteit te bouwen. Reeds op 10 november 1969 kon de officiële opening worden verricht door ons oudste sociëteitslid mevrouw T. Boom-Fransen. Het spreekt vanzelf, dat de ontwikkelingen direct na de opening door ons met grote spanning werden gevolgd. Men kan berekeningen maken, verwachtingen uitspreken, één ding stond als een paal boven water: wij moesten zo nodig een nieuw gebouw, dus moesten wij dat waarmaken.

Tegenslagen zijn ons niet bespaard gebleven en diverse keren moesten we noodgedwongen prijsverhogingen doorvoeren om de exploitatie sluitend te maken, maar het lukte! Zij het af en toe met moeite en pijn. Binnen korte tijd bleek, dat de sociëteit toch zeker in een behoefte voorzag. Vrijwel alle kegelvaarders waren (en zijn!) na het kegelen in de eigenlijke sociëteit te vinden. Na de herbouw van „Tivoli" werd ons door de gemeente een sociëteits-vergunning verleend. Deze vergunning houdt in, dat men zich niet hoeft te houden aan de in de gemeente geldende openings- en sluitings-tijden, onder die voorwaarde, dat er zich in de bedrijfsruimte uitsluitend leden en hun introducés bevinden. Gevolg was, dat iedereen die kegelde of tenniste lid moest zijn van de sociëteitsvereniging. Wat de kegelvaarders betrof gaf dit geen enkele moeilijkheid. Totaal anders verliep het met de tennisers. Eerst was men het eens met de zienswijze van het sociëteitsbestuur, maar later werd tijdens een vergadering van de M.L.T.C. het verplichte lidmaatschap van „Tivoli" bij meerderheid van stemmen afgewezen. Dit had tot gevolg dat de meeste leden van de tennisclub M.L.T.C. uittraden. Het gedeelte dat „Tivoli" trouw bleef ging opnieuw van start onder de enig juiste naam: „Tivoli Tennisclub". Een welgemeend compliment aan het adres van de diverse besturen van de T.T.C. is hier zeker op zijn plaats.

Werd in 1970 gestart met een handjevol leden, thans telt de T.T.C. ongeveer 200 senior- en 100 junior-leden, zodat van een echte tennisclub kan worden gesproken.

Daarnaast is de entourage van het tennispark danig veranderd. In de loop der jaren zijn successievelijk verbeteringen aangebracht aan de omheiningen, er werd een groot plankier gemaakt, het kleedgebouw is volledig door een nieuw vervangen, er is een kostbare beregeningsinstallatie gekomen om de gravelbanen bij droog weer toch in bespeelbare conditie te houden en tenslotte is er onlangs een baanverlichting gekomen op twee van de vier banen, die het mogelijk maakt onafhankelijk van de invallende duisternis te tennissen. Een opmerkelijke prestatie, alleen mogelijk door-

dat een aantal leden volkomen belangeloos veel vrije tijd en kennis ter beschikking van de T.T.C. hebben gesteld.

Baarde de exploitatie van de sociëteit ons na enige jaren geen al te grote zorgen, heel anders was het gesteld met het café-restaurant. De pacht was vastgelegd voor een vrij groot aantal jaren. Dat kon ook niet anders, aangezien de eerste pachter een bedrijf van de grond af op moest zien te bouwen. Lagen de inkomsten van het café-restaurant dus vast, wat zeker niet vastlag was de hypotheekrente die wij moesten opbrengen. Daarbij kwam, dat de onderhoudskosten aan het gebouw die voor onze rekening kwamen, danig uit de hand liepen. Het had niet veel langer moeten duren of we waren in de rode cijfers terechtgekomen. Er bleef dan ook maar één acceptabele oplossing over: verkoop van het onrendabele gedeelte van het „Tivoli”-bezit, het café-restaurant.

De aandeelhoudersvergadering van 13 november 1974 was er een van historische betekenis. In die vergadering werd besloten het bod van f 200.000,- op het café-restaurant, gedaan door de Fa. Beijer, te aanvaarden. Tevens aanvaardden de aandeelhouders een bod door de sociëteitsvereniging van f 260,- per aandeel, zij het onder zekere voorwaarden, waarover straks iets meer. Het behoeft natuurlijk verder geen betoog dat de sociëteitsleden, in vergadering op 26 november 1974, er met algemene stemmen mee akkoord gingen, het bestuur te machtigen de vereiste stappen te ondernemen, om alles te effectueren. Tevens werden wij in die vergadering gemachtigd een statutenwijziging voor te bereiden voor de sociëteitsvereniging, waarop koninklijke goedkeuring kon worden verkregen. Deze nieuwe statuten werden bij koninklijk besluit van 23 januari 1976 goedgekeurd.

Met het verkrijgen door de sociëteitsvereniging van 593 van de 600 aandelen, was de rol van de aandeelhouders definitief uitgespeeld. Zonder enig voorbehoud kon toen gezegd worden: „Tivoli” eigendom van de sociëteitsleden. Dat eigendom bestond toen — en bestaat nog — uit het tennispark, het kegelhuis en het sociëteitsgebouw. Dat die B.V. „Tivoli” toen niet is opgeheven, en nog steeds bestaat, heeft geen enkele andere reden dan een fiscale. Bij opheffing van de B.V. „Tivoli” zou nl. een zeer groot bedrag aan liquidatie-winst belasting betaald moeten worden. Dat de fiscus met lege handen is blijven staan, is natuurlijk vrijwel volledig de verdienste van de heer K. F. J. van Steen en zijn compagnons. De vreugde over het verkrijgen van de volledige onafhankelijkheid van de sociëteitsvereniging werd helaas getemperd door het kort nadien overlijden van de heer Rieks Timmer. Wat deze man voor onze vereniging heeft gedaan, grenst aan het ongelooflijke. Alleen al om die reden mag zijn naam in dit overzicht niet ontbreken.

De overname door de sociëteit van bijna alle aandelen in de B.V. „Tivoli” had natuurlijk vrij grote gevolgen. Moest voordien voor belangrijke beslissingen het vastgoed van de B.V. betreffende, goedkeuring van de aandeelhouders verkregen worden, thans is de situatie zo, dat het sociëteitsbestuur, belast met de directie van de B.V., beslist. Dat het sociëteitsbestuur verantwoording schuldig was en is aan de leden, behoeft geen betoog. Vergaderingen van de B.V. verdwenen dus van het toneel, op één statutair verplichte Jaarlijkse Vergadering van aandeelhouders na. Dit is ieder jaar een verplicht nummer, dat slechts luttele minuten vergt.

Uit bovenstaande zou misschien de indruk gewekt kunnen zijn als wilden de aandeelhouders de ambitieuze plannen van het bestuur tegenwerken. Dit willen wij hier met de meeste klem tegenspreken. Integendeel, de houding van de aandeelhouders was er altijd op gericht „Tivoli” te behouden. De acceptatie van het bod van f 260,- per aandeel kwam er dus op neer, dat de sociëteitsvereniging voor ruim f 150.000,- eigenaresse werd van het hele bezit van de B.V., met alle lusten en lasten. Onnodig te zeggen, dat dit van de hand van de aandeelhouders onmogelijk een echt zakelijke transactie was. Er werd echter wel heel duidelijk één voorwaarde aan verbonden nl. dusdanige maatregelen, dat het voortbestaan van „Tivoli” als sociëteit maximaal gewaarborgd zou zijn. Hieraan is zo goed mogelijk tegemoet gekomen bij de vaststelling van de nieuwe statuten. Er zijn, statutair vastgelegd, bij „Tivoli” een aantal leden met bepaalde bevoegdheden. Deze leden heb-

bén de sociëitsvereniging een renteloze lening verstrekt en hebben in ruil daarvoor vrijstelling van contributie en het recht een bindende voordracht op te stellen bij een benoeming van nieuwe bestuursleden. Er kan dus nooit iemand in het bestuur benoemd worden zonder de toestemming van die groep leden. Het zal wel geen verwondering wekken dat het merendeel van die leden (zo'n 35 in getal) gevonden kan worden onder de oud-aandeelhouders.

Na genoemde ontwikkelingen zijn we gelukkig bestuurlijk in rustiger vaarwater gekomen. Natuurlijk blijven er wensen en verlangens. Eén plan, om de ingangspartij van de sociëit te veranderen, heeft al gemeentelijke goedkeuring verkregen. Niettemin is het plan in de ijskast terechtgekomen. De kosten waren helaas te hoog in verhouding tot de getaxeerde verhoging van de omzet.

Het bestuur stelt zich unaniem op het standpunt dat de voorkeur moet worden gegeven aan het consolideren en hopelijk verbeteren van de huidige financiële situatie.

In dit epistel is alleen opgenomen wat voor een globaal overzicht van belang is. Met opzet is weinig of geen aandacht besteed aan activiteiten, die elders in deze uitgave nog uitvoerig aan de orde komen.

Vergelijkingen trekken met de situatie van vóór het bombardement is erger dan nutteloos. We hebben te maken met de situatie van nu. Dan kan worden gesteld, dat wij als sociëitsvereniging „Tivoli” in ons land een zeer gunstige positie innemen. Als het een beetje meezit lijkt de tijd niet ver, dat de schuldenlast tot een alleszins aanvaardbaar minimum kan worden teruggebracht.

Daartegenover staat dat wij als sociëitsleden gezamenlijk in het bezit zijn van een goed geoutilleerd tennispark, kegelhuis en sociëitsruimte. Aan ons de taak, om dit kostbare bezit in stand te houden.

C. P. van Asselt

Allet Meppelink - Spraakman, Marja Koning, Maarten Jacobs (1983)